

[Schlüter.]

noget sådant måneders indsats, og det går nok lettere for hastigt end for sent, for en regering skal helst kunne holde og have et sådant grundlag, at den kan øve en positiv og værdifuld indsats.

Selv lagde vi tanken om en VKR-regering på bordet. Vi gjorde det ikke af lyst; vi gjorde det af pligt. Intet af disse tre partier alene, mindst af dem det konservative folkeparti, lignede et regeringsparti den 5. december. Vi arbejdede alligevel for en VKR-regering af to klare grunde: for det første fordi vi under valgkampen havde sagt, at vi ville det. For det andet fordi en sådan regering ville have haft et rimeligt antal mandater bag sig, den ville på forsvarlig vis kunne forestå lovgivningsarbejdet, lede udvalgsarbejdet med sammenhæng og gennemføre debatterne her i folketinget. Det ville have været en anden regering end den, vi havde fra 1968 til 1971, det havde været en mindretalsregering, den ville ikke have været udtryk for en blokpolitik, den ville have været forpligtet til et bredt samarbejde i tinget.

Vi ønskede denne mulighed undersøgt til bunds. Det skete ikke. Det er tydeligt nu, at statsministeren fra første til sidste sekund kun arbejdede for én løsning. Vi frarådede en regering af kun ét parti. Vi mente, og vi mener stadig efter at have hørt regeringens åbningstale, at en bredere regering bestående af flere af de fem ikke-socialistiske partier, som førte en række samtaler, og gerne uden mit partis medvirken, ville have skabt en stærkere regering med bedre basis for at gennemføre et godt arbejde i folketinget.

Vi er naturligvis ikke nu regeringens automatiske støtteparti, men jeg vil gerne fremhæve, at vi agter at støtte de brugbare forslag, den kommer med, og vi håber, at de fleste af forslagene vil fortjene denne betegnelse.

Jeg byder velkommen til regeringen her i folketingsalen. Jeg siger til den, at vi ønsker et sagligt forhold til den. Der er brug for samarbejde. Vi ønsker, at arbejdet må lykkes for regeringen og for folketinget. Vi har hver for sig og tilsammen et betydeligt ansvar. Det kan ikke hjælpe at beklage sig over, at folketinget nu har fået 10 partier. Det er en kendsgerning, sådan ville vælgerne det. Det kan være, de engang siden

fortryder det, men det er en kendsgerning, og det er vor fælles pligt at få arbejdet til at lykkes, og vi vil gøre vort. Efter, jeg kan vist godt sige, det lystmord på de borgerlige partiers traditionelle og mangeårige samarbejde, som statsministeren foretog med sin tiltrædelseserklæring før jul, føler vi os naturligvis nu som parti ganske uafhængige, og jeg kan vist godt for første gang siden 1950 sige: vi er fritaget for de bånd og de hensyn, som altid vil følge af et fast samarbejde med andre partier. Det vil ikke sige, at vi ønsker at være isoleret, slet ikke. Vi ønsker indflydelse, men det skal være indflydelse for klare og markante konservative synspunkter, og dem vil vi fremføre her i salen og under udvalgsarbejdet. Det er i den retning, vi vil søge at trække regeringen.

Jeg vil gerne forsøge kort at skitsere den grundholdning for en konservativ politik, som vi nu anser det for vor naturlige opgave at præge, hvis vi kan det, lovgivningsarbejdet med. Jeg vil gerne sige det enkelt og ligetil. Vi vil arbejde for at bekæmpe de patientreformatorer, som plager landet med deres evige trang til at lave om på alt muligt. Og vort udgangspunkt vil være, at når en indretning i vort samfund har virket godt og længe, så er det et argument for at bevare den og ikke for at afskaffe den. Selvfølgelig skal vi være med til at lave forandringer, når de er nødvendige, og vi har selv mange at foreslå. Men betingelsen for at støtte en forandring må være, at vi er langt sikrere, end vi plejer, på, at det er en forandring så ubetinget til det bedre.

Der må føres en politik, som respekterer og støtter de flittige og stræbsomme, som trækker læsset i det danske samfund, men som for tiden nærmest må føle sig til grin, og som uafbrudt mistænkeliggøres eller bliver misundt, hvis de får nogen fordel ud af deres indsats. Vi må fremme forståelsen for, at det først og fremmest er folks egen indsats, som skaber deres og deres familiers tryk og gode kår. Det er ikke de værdifuldeste samfundsborgere, som forlanger, at de stegte duer ligesom af sig selv skal komme flyvende ind i munden på dem, og som samtidig har travlt med at føre misundelig kontrol med, om der kommer flere stegte duer til naboen.

Vi vil støtte de frie erhverv og erkende klart, at deres indsats er grundlaget for